

Je v České republice prostor pro lidi jiných kultur a náboženství?

Ano.

Česká republika je v oblasti zalidněnosti evropským vyšším průměrem. Oproti např. Nizozemí kde na jeden kilometr čtvereční připadá 390 obyvatel, v České republice žije průměrně na jednom kilometru čtverečním přibližně 133 obyvatel¹. Řekneme-li tedy, že zalidněnost v Nizozemí je únosná, můžeme snadno vypočítat, že na území České republiky by mohlo přibýt přibližně 20 268 562 obyvatel.

To je přeci mnoho. To je přeci skoro celá Sýrie².

Jestliže v České republice vládne funkční kapitalismus, neměl by být problém začlenit nové obyvatele do ekonomického systému. Lidé mezi dvaceti a šedesáti lety by začali pracovat, odvádět daně. Více by nakupovali, více by prodávali a také by začali více vyrábět.

Tadá. Řešení je upečeno.

Zdánlivě.

„Já bych je nakopal do řitě.“

Dědo. Ty jsi přeci starý a se stářím přichází moudrost, a ke stáří má být přeci úcta. Nu a nebudeme to přeci dědovi vyvracet, když k němu máme tu úctu. Úcty máme mnoho, nebo také možná nemnoho. Záleží v jakém kontextu. Anebo nemáme úctu, ale máme strach, nebo setrvačnou lenost. Máme tedy úctu k policii, protože policajty nás chtějí chránit a pomáhat nám, nebo máme strach a proto přibrzdíme, když zabliká modré světýlko. Jsme tedy neuctiví k lidskému životu, nebo máme jenom strach o sebe samotné, o svoje děti, o naši kulturu, o naše bezpečí, pohodlí, o našeho Boha, kterého nemáme? Nechci strach znevažovat, strach je dobrá polévka, základ společnosti, svoboda. Také pan Svoboda se přeci bojí, že ho na přechodu přejede tramvaj.

Dobře tedy, milí běženci, nějaký děda by vás nakopal do řitě. Chodí sice každý týden plavat, ale i se svým čaganem vstává z pohovky se značnou námahou a nejsem si jistá, nakolik byste takové kopnutí pocítili.

Když by vás bylo asi dvacet miliónů, vrátili byste mu to a vůbec byste se s tím nemuseli párat.

Když vás bude asi tři tisíce, možná by vznikla roztržka, ale kdoví, můj děda bydlí ve Valašském Meziříčí a do Bělé se vypravovat nebude, stejně by ho k vám nepustili a také jako většina Čechů zůstává u slova a nepřichází k činu.

Jenže uprchlíci nejspíš utečou z České republiky dříve, než by děda vypnul televizor. Běženci běží za lepšími sociálními podmínkami, do zemí s otevřenou náručí. To je pravda pravdoucí. Většina dalších informací je beznadějně mystická a opředaná mýty a fámami, které běžný občan nerozluští, ač by si předplatil časopis a křížovky, četl noviny internetové i fyzické, sledoval zpravodajství na všech televizních kanálech nebo ne. Byl by jenom

¹ Zdroj <http://www.hajduch.net/cesko/hustota-a-rozmisteni-obyvatel>

² Zdroj <https://cs.wikipedia.org/wiki/S%C3%BDrie>

velmi zmatený a z chuchvalce informací by se již nejspíš nevymotal. A tak je těžké produkovat nějaké ustálené názory, podložené fakty.

Argumenty se totiž navzájem vyvracejí, jsou nepodložené, neprokouknutelné a spekulativní.

Může skutečně západní Evropa a Amerika za Arabské jaro?

Je od uprchlíka morální táhnout se s dítětem přes celé Maďarsko, když mohl poklidně zůstat v uprchlickém táboře.

Opravdu lidé v uprchlických táborech umírají hlady?

Je od uprchlíka správné, že si vybírá zemi s výhodnějším sociálním systémem?

Skutečně má uprchlík zkreslené informace a do zaslíbeného Německa neputuje pouze kvůli sociálním dávkám?

Jestliže začne běželec pracovat, nesníží hodnotu práce?

Jak dlouho můžeme nechat Islámský stát roztahovat se po severní Africe a Blízkém východu jako ropnou skvrnu?

Druhá generace?

Poznáme, když je někdo zlý?

Je morální zavírat uprchlíky do věznic?

Můžou být skutečně nemocní?

Kolika lidem můžeme pomoci?

Jsem v koncích.

Jsem v rohu.

Opravdu to takhle vyřešíme? Ostatně je to nějaká spravedlnost, že se někdo narodí v Africe, kde je hrozné horko, když v Evropě je takové dobré počasí? Je to spravedlivé, že se někdo narodí v Africe, kde není co kousnout, když v Evropských hypermarketech si nemůžeme vybrat ze čtyřiceti dvou müsli tyčinek, které hypermarket nabízí? Je to nějaká spravedlnost, že se někdo narodí ve válečném konfliktu a bojí se vyjít z domu a my to pozorujeme z pohodlí domova v televizních zprávách?

Není!

Není a není. Vůbec to není spravedlivé. Ale můžeme tento problém vyřešit tím, že všechny, kteří nemají co jíst, přestěhujeme do Evropy? Ne. Kde je hranice? Kde je ta příčka? Kdy řekneme „promiň, ale už tady není místo“? Bude stačit 20 miliónů volných míst pro všechny nešťastné? Zavládne potom spravedlnost? Kdo rozhodne o tom, pro kterého tady místo je a pro kterého ne? A kdo má (nemá) to srdce, aby to řekl? (Maďaři, můj děda, a můj bratranec.)

Nevím. A drásá mě to.

Anna Petruželová 14. 9. 1998 SPŠST Panská

„Já bych jim uvařila polévku.“ Ale dál jsem se nedostala.

„Já bych je postavil do řady a postřílel je.“

Tahle věta šestnáctiletého obtloustlého chlapce studujícího střední ekonomickou školu, překračuje hranici tolerance. Explicitní nenávist. Nenávist proti někomu, koho jsem vůbec neviděl. Nenávist proti někomu, koho vůbec neznám. Nikdy jsem s ním nemluvil. Zůstane u slova, je to Čech, přesto jeho názor nebudu brát na lehkou váhu. Omlouvá ho jeho maloměštáctví? Omlouvá ho, že žije s rodinou, která by uprchlíky „nakopala do řitě“? Nevím. Krčím rameny.

„Já bych je postavil do řady a postřílel bych je.“

Můj bratranec vyvrací moje tvrzení.

V české společnosti není prostor pro lidi jiných kultur a náboženství.